

Viure esclaus

Dv, 28/02/2020 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Diumenge 1er de Quaresma

Barcelona 1 de març de 2020

Fàcilment ens deixem arrossegar per estils de vida que buiden de contingut les experiències més nobles i alegres de la persona. Penseu, per exemple, en el que ha vingut a anomenar-se la pràctica de **l'utilitzar i llençar**.

Això que sembla tan senzill i normal acaba imposant tot un estil de vida.

Un cop utilitzat un producte ràpidament se n'ha de **buscar un altre que el pugui substituir**.

Aquesta, diguem-ne cultura, pot estar configurant la nostra manera de viure les relacions interpersonals. Per què? Perquè introdueix **la temptació d'utilitzar les persones per refusar-les quan ja no m'interessen**. Ho podem constatar diàriament: amistats que es fan i es desfan segons la utilitat i la conveniència egoista, amors que duren el que dura l'interès o l'atracció física, marits i mullers abandonats per una relació més excitant.

És una equivocació garrafal **viure esclaus** dels diners, de l'èxit professional, del prestigi social o de qualsevol altre ídol, **sacrificant-ho tot**: el descans, l'amistat, la família, la vida sencera. Quantes persones, en passar els anys, ho constaten secretament en el seu interior!

Guanyen cada cop més diners, tenen prestigi social, han assolit el que volien, però se senten cada cop més sols i més frustrades. **La seva vida s'ha omplert de coses però ha restat buida de veritables amistats**. Saben lluitar i competir però no saben donar ni rebre amor. Dominen les situacions difícils però no encerten a

créixer com a persones.

L'advertència de Jesús és sempre actual: "L'home no viu només de pa, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu." No n'hi ha prou amb alimentar la vida de diners, prestigi, poder o sexe. Tant si ho sap com si ho ignora, l'home necessita, estimar i ser estimat, perdonar i ser perdonat, acollir i se recollit.

L'egoisme com a norma de vida és del tot insuficient i frustrant. Necessitem obrir-nos a Déu i als altres. La conversió no és un luxe. És una necessitat que ens dignifica i agermana.